

DUSTIN THAO

SAM

A

VONALBAN

Dream
válogatás

HOGYAN LEHET TOVÁBBLÉPNI, AMIKOR MINDEN, AMIT SZERETSZ, EGYETLEN HÍVÁSON MÚLIK?

Atizenhét éves Julie Clarke már a teljes jövőjét eltervezte: elköltözik majd a kisvárosukból a barátjával, Sammel, fősulira fog járni a nagyvárosban, és együtt töltik Japánban a következő nyarat. De aztán Sam tragikus hirtelenséggel meghal, és ez minden álmát összezúzza.

A megtört Julie a temetésre is képtelen elmenni, kidobja szerelme minden holmiját, és megpróbálja elfelejteni őt, hogy továbbléphessen. De Sam üzenete, amelyet a végzős évkönyvében hagyott, feltépi a sebeket. Julie elkeseredésében még egyszer felhívja Samet, hogy hallhassa a hangpostáján a hangját... csak hogy Sam felveszi a telefont.

A kapcsolatuk megmagyarázhatatlan, és csupán ideiglenes. Ezt mindketten tudják. De Julie még jobban beleszeret Sambe, amikor újra hallhatja a hangját, és a hívásokkal csak egyre nehezebb lesz őt elengednie – ha egyáltalán képes erre.

Te mit tennél, ha megadatna számodra a lehetőség, hogy elbúcsúzz?

Dustin Thao

Kaliforniában élő vietnámi-amerikai szerző. Politikatudományból szerezte meg alapdiplomáját az Amherst Főiskolán, és jelenleg a Northwestern Egyetem doktori programjában dolgozik. Ez az első könyve.

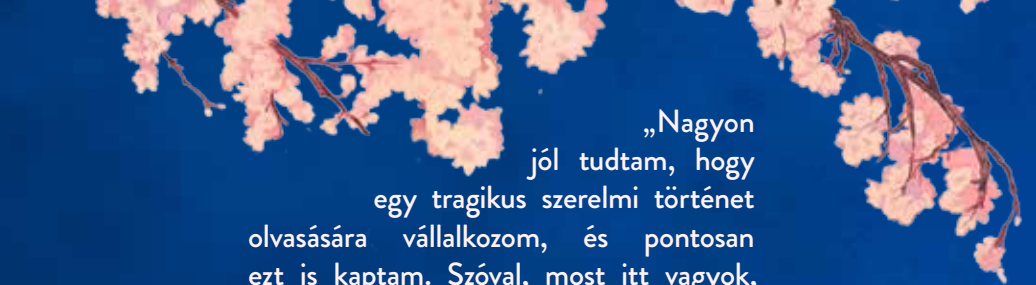
Tudj meg többet a sorozatról:

www.dustinthao.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Nagyon jól tudtam, hogy egy tragikus szerelmi történet olvasására vállalkozom, és pontosan ezt is kaptam. Szóval, most itt vagyok, hogy figyelmeztesselek előre: ez a könyv biztosan zokogásra készítet majd. Úgyhogy mindenképpen legyen nálad egy halom zsebkendő, legalább egy teljes csomag.”

NPR.org

„Ennek az ifjúsági regénynek magával ragadó felütése van, és a szerző nem fog senkit sem cserben hagyni. A Sam a vonalban megszámlálhatatlanul sok alkalommal vág mellbe, és pontosan a szíved közepébe talál.”

Associated Press

„A Sam a vonalban hátborzongatóan kiemelkedő könyves debütálás. Dustin Thao óvatosan kezeli a gyász, a megbánás, a második esélyek témáját, és megidézi azon őszinte pillanatokat, amelyek csupán az első szerelemre jellemzők. Minden egyes könnyecsepp megéri majd olvasás közben.”

Amazon

„Szívet melengető történet szerelemről, veszteségről és gyászról. Dustin Thao keserűes regénye bizonyára könnyeket fog fakasztani minden olvasónál.”

Cultureuss

„Ha szeretitek a kortárs regényeket egy kis varázslattal meghintve, akkor ez az érzelmes YA tökéletes választás lesz.”

BuzzFeed

*Dream
válogatás*

DUSTIN THAO

SAM

A

VONALBAN

—• részlet •—

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

MOST

MÁRCIUS 7., ESTE 11:09. Nem kell felvenned, haza tudok sétálni egyedül is.

És tényleg hazasétáltam. Mind a nyolc kilométert végiggyalogoltam magam után ráncigálva a törött kerekű, túlpakolt bőröndömet is az éjszaka kellős közepén. Sam próbált elérni. Tizenkét olvasatlan üzenetem volt, hét nem fogadott hívásom és egy hangpostám. De engem egy sem érdekelt, én csak meneteltem haza. Ha visszaolvasom ezeket, akkor azt kívánom, bár ne lettem volna ennyire dühös rá. Bár felvettem volna a telefont. Akkor talán most minden más lenne.

A reggel fénye beszökik a függönyök mögött, ahogy összekucorodva fekszem az ágyon, és újrahallgatom Sam hangüzenetét.

– *Julie... ott vagy?* – Némi nevetés hangzik fel a háttérben, a tábortűz pattogó hangja. – *Annyira nagyon sajnálom! Teljesen elvesztettem az időérzékemet, de már indulok is, oké? Csak várj*

meg! Egy órán belül odaérek. Tudom, és iszonyatosan érzem magam. Kérlek, ne haragudj! Hívj vissza, jó?

Bár hallgatott volna rám, és a barátaival marad. Bár ne fedkezett volna el rólam! Bár hagyta volna, hogy dühös legyek, és bár ne próbált volna azonnal kiengesztelni, és akkor senki se hibáztatna engem a történetekért. Akkor *én* sem hibáztatnám magamat.

Párszor lejátszom újra az üzenetet, mielőtt kitorlök mindent. Aztán kimászom az ágyból, és elkezdem feltúrni a fiókokat, mindent megkeresek, ami Samé volt, vagy esetleg rá emlékeztet. Találok fényképeket, születésnap lapokat, mozijegyeket, papír-
virágokat, idióta ajándékokat, mint például egy plüss gyíkot, amit előző ősszel nyert nekem a vásárban. Meg válogatáslemezeket, amiket az elmúlt években csinált nekem (manapság ki ír ki egyáltalán már CD-t?). Mindezt beletömöm egy dobozba.

Minden egyes nappal egyre nehezebb lesz ránézni ezekre az apró emlékeztetőkre. Azt mondják, hogy idővel könnyebb továbblépni, de én alig bírok akár egy róla készült fotót is remegés nélkül megérinteni. A gondolataim visszatérnek hozzá, ahogy mindig. *Nem tudlak tovább itt tartani, Sam. Ettől úgy érzem, mintha még mindig itt lennél. Hogy visszajössz. Hogy talán újra találkozhatunk.*

Amikor már összegyűjtöttem mindent, hosszan végignézek a helyiségen. Eddig bele sem gondoltam, mennyi darabja hever szerteszét a szobámban. De most csak üresnek érzem magam, mintha valami hiányozna belőlem. Mély lélegzetet veszek, mielőtt megragadom a dobozt, és kimegyek a szobából. Ez az első alkalom a héten, hogy még dél előtt kikeltem az ágyból. Csak két lépést megyek kifelé, amikor ráébredek, hogy valamit elfelejtettem. Leteszem a dobozt, és visszamegyek. A szekrényben Sam gyapjúbéléses, hímzett farmerkabátja pihen (bandalogókkal és olyan helyek zászlóival, ahol már járt). Ezeket ő maga vasalta rá

a kabátra. Annyira régóta nálam van, és olyan sűrűn hordtam, szinte el is felejtettem, hogy az övé.

Leveszem a vállfárról a kabátot. A farmer hűsnek érződik a kezem alatt, szinte nedves, mintha magába zárta volna az esőt az utolsó alkalomról, amikor rajtam volt. *Sam és én akkor a pocsolós utcákon rohantunk végig, villámok cikáztak az égen. Az Üvöltő Fák koncertje után annyira vadul esett, hogy én a fejem fölé emeltem a kabátot. Sam közben szorosan magához vonta a gitárját, elkese-redetten próbálta szárazon tartani. Három órát vártunk a banda frontemberére, Mark Laneganre, hogy kijöjjön, és leintse a taxiját.*

– Annyira örülök, hogy megvártuk! – ordította Sam.

– De teljesen eláztunk.

– Ne engedd, hogy egy kis eső elrontsa az egész esténket!

– Ezt te kis esőnek mered nevezni?

Minden közül ez emlékeztet rá a legjobban. Minden egyes nap hordta. Talán csak képzelem, de még mindig olyan illata van, mint neki. És sosem adatott meg nekem az a lehetőség, hogy az ígéretemhez híven visszaadjam neki. Magamhoz ölelem a kabátot, és egy pillanatra elgondolkozom rajta, hogy megtartom. Mármint... miért kellene mindent kidobnom? Visszadughatom a szekrényem belső zugába, elrejthetem a kabátjaim alá, vagy valami. Nagy pazarlásnak tűnik, hogy kidobjak egy tökéletes dzsekit, nem számít, kihez is tartozott egyszer. De amikor meglátom magamat a tükörben, visszatérek a valóságba.

A hajam kócos, a bőröm a szokásosnál sokkal sápadtabb. A tegnapi pólómat viselem, és még mindig úgy ölelem magamhoz Sam kabátját, mintha az ő maga lenne. Elszégyellem magam, ahogy elkapom a tekintetemet. Hiba lenne megtartani. Minden mással együtt ettől is meg kell szabadulnom, vagy sohasem leszek képes továbblépni. Becsukom a szekrény ajtaját, és kisietek, mielőtt még meggondolnám magam.

Odalent a konyhában anya a mosdókagyló fölé hajol, és épp kiles az ablakon. Vasárnap reggel van, így otthonról dolgozik. A legalsó lépcsőfok megnyikordul a lábam alatt.

– Julie... te vagy az? – Anya úgy teszi fel a kérdést, hogy meg sem fordul.

– Igen, ne aggódj! – Abban reménykedtem, hogy sikerül kicsempésznem a dobozt mellette. Nem vagyok abban a hangulatban, hogy még beszélgessek is a tartalmáról. – Mit nézel?

– Megint Dave az – suttogja, és kiles a relaxák mögött. – Azt nézem, hogy épp biztonsági kamerákat tesz ki a ház elé.

– Igen?

– Pont ezt vártam.

Dave, az új szomszédunk hat hónapja költözött ide. Valamilyen oknál fogva anya azt gondolja, megfigyel bennünket. Azóta paranoiás, hogy kapott egy levelet a kormánytól pár évvel ezelőtt, aminek tartalmát azóta sem osztotta meg velem azzal a indokkal, hogy „jobb, ha én nem tudok róla”. De azt hiszem, azzal kapcsolatos, amikor a régi munkahelyén tartott egy előadást, aminek tiltakozás lett a vége. A diákjai körbejártak a kampuszon, és órákat törtek szét a falakon. Hogy mi ellen tiltakoztak? Az idő fogalma ellen. De hogy kiálljak mellette, anya azt mondta, hogy a diákjai „nem értették”, mit akart mondani. Ennek ellenére az egyetem mégis úgy döntött, hogy a tanítási stílusa túl radikális, ezért elbocsájtották. Anya abban is biztos, hogy ők jelentették fel a kormánynál. *Pont ugyanez történt Hemingway-jel is, magyarázta nekem. De senki sem hallgatott rá. Elképesztő történet, keress rá a neten!*

– Azt hallottam, valaki bement a kertjébe az egyik héten – mesélem neki, hogy kicsit ellazuljon. – Lehet, csak ezért kellene a kamerák.

– Érdekes időzítés – mondja anya. – Mi már majdnem... mennyi ideje is élünk itt? Három éve? És még senki sem lopott itt semmit, még csak egy kerti törpét sem.

Megigazítom a dobozt a kezemben, egyre nehezebbnek érzem.

– Anya, sosem volt kerti törpénk – felelem. *Szerencsére*. – És nem is gyűjtünk retro sportkocsikat.

– Kinek az oldalán állsz?

– A tiéden – biztosítom. – Csak szólj, és segíték eltüntetni a pasast.

Anya elengedi a relaxát, és felsóhajt.

– Értem én... paranoiás vagyok. – Egy mély levegőt vesz, és kifújja, pont ahogy a jógaoktató tanította rá, és egyenesen rám néz. – Mindegy is, örülök, hogy felkeltél – folytatja. A tekintete az órára siklik a hűtő felett. – Épp indulok, de készíthetek valamit, ha éhes vagy. Tojás? – Azonnal megindul a tűzhely felé.

Az elektromos vízforraló bugyogni kezd. Egy csomag kávé ül a mosdókagyló mellett egy teáskanállal az oldalán.

– Nem... nem vagyok éhes.

– Biztos vagy benne? – kérdezi anya, a keze a tiszta serpenyő felett táncol. – Csinálhatok mást is, hadd dolgozzak! – Úgy tűnik, jobban siet, mint általában. Lenézek a pultra, az osztályzásra váró papírok halmára. Nemrégiben lett vége a félévnek a helyi egyetemen, ahol anya dolgozik. Egy professzor asszisztense a filozófia részlegen. Szinte ez volt az egyetlen hely, ahová behívták interjúra az eset után. Szerencsére az egyik régi kollégája kiállt mellette. De egyetlen hiba az új helyén, és mind a ketten elveszíthetik az állásukat.

– Igazából épp indultam. – Folyamatosan visszanézek az órára, hátha úgy tűnik, hogy sietek. Minél tovább maradok, annál több kérdése lehet.

– Ki a házból? – kérdezi meglepetten. Lepakcsolja az elektromos vízforralót, és megtörli a kezét egy törlőrongyban.

– Csak sétálni.

– Ó, rendben! Mármost... nagyon jó. – Az elmúlt héten anya folyamatosan felhozta az ételt a szobámba, sokszor felnézett hoz-

zám. Szóval, nem lep meg, hogy aggodalom cseng a hangjában.

– Találkozom valakivel.

– Nagyszerű – bólint anya. – Szükséged van egy kis friss levegőre meg egy jó kávéra. Örülök, hogy találkozol barátokkal. Erről jut eszembe: beszéltél Mr. Leevel a könyvesboltból?

– Még nem... – Valójában nem igazán beszéltem senkivel.

– Be kellene nézned hozzá, ha tudsz. Mondd meg neki, hogy jól vagy. Hagyott pár üzenetet.

– Tudom...

– És pár tanárod is.

Felkapom a táskámat a fali akasztóról.

– Ne aggódj, anya, majd holnap beszélek velük!

– Mármint visszamész a suliba?

– Vissza kell mennem – felelem. – Ha még egy hetet hiányzom, akkor nem érettségizhetek le idén. – Arról nem is szólva, mennyire le vagyok maradva az összes iskolai feladattal, ami egyre csak halmozódik. Újra koncentrálnom kell, összeszednem magam, különben mi lesz velem? A világ halad előre, nem számít, mi történt.

– Julie, emiatt nem kellene aggódnod – folytatja. – Meg fogják érteni, ha több időre van szükséged. Sőt... – feltartja egy ujját – telefonálok egyet. – Körbefordulva keresgél. – Hol van a...

A telefonja a konyhaasztalon van, de ahogy odaér hozzá, eléugrok.

– Anya, figyelj rám, *jól* vagyok!

– De Julie...

– *Kérlek!*

– Biztos vagy benne?

– Megígérem neked, rendben? Nem kell felhívnom senkit. – Nem akarom, hogy aggódjon értem. Megoldom én ezt magam is.

– Rendben – sóhajt fel. – Ha ezt mondod. – A kezébe veszi az arcomat, és végigsimít rajta a hüvelykujjával, ahogy próbál moso-

lyogni. Ezüstös haja csodásan csillog a fényben. Néha elfelejtem, hogy régen szőke volt. Ahogy egymást nézzük, anya lesüti a szemét. – Mi van a dobozban?

Reménykedtem benne, hogy nem fogja észrevenni.

– Semmi. Csak a szobámban pakoltam.

Kérdés nélkül emeli fel a kabátot a doboz tetejéről, és belenéz. Nem tart neki sokáig, amíg összeilleszti a darabokat.

– Ó, *Julie*... biztos vagy te ebben?

– Nem nagy dolog...

– Nem kell mindent kidobnod – mondja, és beletúr a dobozba. – Mármint eltehetsz pár dolgot, ha később...

– *Nem* – mondom erőteljesen. – Nem kell már ebből semmi. Anya elengedi a kabátot, és hátralép.

– Oké, nem állítalak meg.

– Mennem kell. Később találkozunk.

A garázsajtón keresztül hagyom el a házat. A kanyarban lera-kom Sam dobozát a postaláda és az újrahasznosító kuka mellé. Olyan csattanással ér földet, mintha aprót és csontokat rejtettem volna benne. A dzseki ujjá olyan ernyedten lóg ki a dobozból, mint egy szellem keze. Kisimítom az ingemet, és nekiállok a regeli sétámnak a város felé. Engedem, hogy napok óta először felmelegítsen a nap.

A háztömb felénél szellő kavarja fel előttem a leveleket, és ahogy megállok a járdán, furcsa gondolat fészkel magát a fejembe. Ha most megfordulnék, akkor vajon őt találnám ott a dzsekijében, ahogy szomorúan lenéz a dobozba pakolt holmokra? Elképzelem az arckifejezését, és elgondolkozom, vajon mit is mondana, ahogy átmegyek az utcán, és haladok tovább a háztömbön úgy, hogy egyszer sem nézek vissza.

Kissé hűvös van még, ahogy áthaladok a városon. Ellensburg a Cascade-hegység keleti oldalán fekszik, így néha a hegyi levegő elér hozzánk is. Apró város ez, történelmi vöröstéglás épületekkel

és nagy, nyílt terekkel. Olyan hely, ahol sosem történik semmi. A szüleim három évvel ezelőtt költöztek ide Seattle-ből, amikor anya új munkát kapott a Central Washington Egyetemen, de csak én és ő maradtunk, miután megkapta a teljes állást. Apa visszatért a régi munkahelyére Seattle-ben, és vissza se nézett. Sosem hibáztattam azért, mert nem akart itt élni. Nem tartozott ide. Néha én is ugyanígy érzek. Anya úgy írja le Ellensburgöt, mint egy öreg várost, ami még mindig keresi a helyét a világban egy olyan korban, amikor már mindenki nagyvárosba vágynak. És ugyan alig várom, hogy magam mögött hagyjam ezt a helyet, tisztában vagyok a bájával.

Összefonom a karom magam előtt, ahogy beérek a belvárosba, és felfedezem a változásokat, amit a tavasz sodort magával az elmúlt pár hétben. Virágládák kezdenek nyílni a városi fények alatt. Fehér sátrak sorakoznak a főutcán a hetente megrendezésre kerülő piac miatt. Átmegyek az utcán, hogy elkerüljem a tömeget, és csak reménykedni merek, hogy nem futok össze senkivel. Ellensburg belvárosa általában gyönyörű, főleg a melegebb hónapok során. De ahogy ezeken az utcákon járok, mindenről ő jut az eszembe. *Sam vár rám, hogy végezzek a munkával, utána falafelt eszünk majd az egyik bódénál. Aztán megnézünk egy filmet az „öt dolláros” vasárnapi akció alkalmával a moziban, majd végigsétálunk közösen a városban.* Azt érzem, a saroknál áll, vár rám, és a szívem felgyorsul a gondolattól. Azonnal azon gondolkodom, hogy vissza kellene fordulnom. De nincs itt senki, csak egy nő, aki elmerült a telefonjában. Elmegyek mellette anélkül, hogy észrevenne.

A barátommal, Mika Obayashival szerveztem le egy találkozást egy étkezdében a város másik felén. Nagyon sok kávézó van a központban, de amikor ráírtam Mikára előző este, mondtam neki, hogy nincs kedvem senkivel összefutni. Ő azt válaszolta, hogy hasonlóan érez. Az étkezde belsejében leültetnek az ablak-

hoz, nem messze egy idősebb pár osztozik egy menün. Amikor megérkezik a pincérnő, rendelék egy csésze kávé cukor és tejszín nélkül. Általában tejjel szoktam inni, de épp szoktatom magam arra, hogy feketén igyam. A neten azt olvastam, hogy a kávéhoz is ugyanúgy hozzá kell szokni, mint a bor kifinomult ízéhez.

Csak egy párat kortyolok, és a csengő a plafonon máris csilingel. Mika lép be, és engem keres. Sötét kardigánt visel fekete ruhája felett, amit még sosem láttam rajta ezelőtt. A körülmények ellenére sokkal jobban néz ki, mint gondoltam. Talán épp egy szertartásról jött. Anya azt mondta, hogy Mika beszédet mondott Sam temetésén, hiszen az unokatestvére. Így barátkoztunk össze. Sam mutatott be neki, amikor ideköltöztünk. Amikor Mika meglát, közelebb jön, és becsusszan a piros fölkébe. Nézem, ahogy leteszi a telefonját, és ledobja a táskáját az asztalra. Ugyanaz a pincérnő tűnik fel, letesz egy csészét, és hosszan önti bele a kávé.

– Extra cukrot és tejet is szeretnék – mondja Mika. – Kérem!

– Rendben van – mondja a pincérnő.

Mika hirtelen feltartja a kezét.

– Ó, lehetne szójatejjel kérni?

– Szójával? Nem.

– Ó! – húzza össze a szemöldökét Mika. – Akkor csak tejet kérek. – Ahogy a pincérnő elfordul, Mika rám néz. – Nem választál az üzeneteimre. Azt se tudtam, eljössz-e.

– Bocsánat, mostanság nem voltam túl válaszolós hangulatban. – Nem igazán volt más kifogásom. Egyébként is szokásom volt, hogy némítva hagyom a telefonomat, de ezen a héten meg végképp nem válaszoltam senkinek.

– Értem én – mondja, és még jobban ráncolja a homlokát. – Egy ideig azt hittem, hogy minden szó nélkül lemondod. Tudod, hogy nem szeretem, ha felültetnek.

– Épp ezért jöttem korábban.

Elmosolyodunk, és belekortyolok a kávéba.

Mika megérinti a kezemet.

– Hiányoztál – suttogja, és megszorítja a kezem.

– Te is hiányoztál. – Bár azt hazudtam magamnak, hogy szeretek egyedül lenni, mégis előnt a megkönnyebbülés, hogy látok egy ismerős arcot. Hogy újra látom Mikát.

Megérkezik a pincérnő, és letesz egy kisebb adag tejet, kihasználva egy halom zacskónyi cukrot a kötényéből, és ledobja az asztalra, majd eltűnik. Mika kinyit három cukrot, és beleönti a csészéjébe. Felveszi a tartót, és felém nyújtja.

– Tejet?

Megrázom a fejem.

– Azért, mert nem szója?

– Nem... csak próbálom feketén inni a kávé.

– Hmm.... Nem semmi – mondja, és bólogat. – Nagyon seattle-i.

Ahogy ezt kimondja, felvillan a telefonja képernyője, és egy értesítés ugrik előre. A telefon rezeg az asztalon. Mika lenéz rá, majd vissza rám.

– Ezt inkább elteszem. – Elrejtja a telefont a táskájába, és felveszi az étlapot. – Rendeltél valamit?

– Igazából nem vagyok éhes.

– Ó, értem!

Mika leteszi az étlapot, és összefonja a kezét az asztalon, miközben én újra kortyolok a kávéból. A zenegép narancs-kék fényben villog a helyiség másik oldalán, de nem játszik semmilyen zenét. A csend megül kettőnk között, amikor Mika végre felteszi a kérdést.

– Tényleg nem szeretnél beszélni róla?

– Nem igazán.

– Biztos vagy benne? Azt hittem, ezért szeretnél találkozni.

– Ki akartam szabadulni a házból.

– Az jó – bólogat. – És hogy bírod az egészet?

– Egész jól, azt hiszem.

Mika erre nem mond semmit, csak néz engem, mintha többet akarna kicsikarni belőlem.

– És veled mi a helyzet? – kérdezek helyette. – Te hogy vagy?

Mika tekintete az asztalra siklik, ahogy elgondolkozik ezen.

– Fogalmam sincs. A búcsúztatók nagyon nehezek voltak. Errefelé nincsenek szentélyek, szóval megtesszük, amit tudunk. Rengeteg tradíció és szokás van, amiről még én se tudtam.

– Nem is tudom elképzelni... – mondom. Mika és Sam mindig olyan módon kapcsolódtak a kultúrájukhoz, ahogy én sosem. Az én családom valahonnan Észak-Európából származik, de erre sosem szoktam igazán gondolni.

Újra belül közénk a csend, Mika a kávéját kevergeti, de nem mond semmit. Aztán megdermed, mintha eszébe jutott volna valami.

– Virrasztást tartottunk neki – feleli, de nem néz rám. – Az utána következő napon. Vele maradtam egy éjszakán át, és újra láthattam...

A gyomrom összeszorul ennek a gondolatától is. Hogy *lássam* Samet még egyszer, miután... Nem akarom elképzelni. Csak belekortyolok a kávéba, és próbálom kipislogni a képet a szememből, de nem halványodik. Bár ne mondta volna ezt el nekem!

– Tudom, nem sok ember akarná őt így látni – mondja, de még mindig nem néz rám. – Majdnem én sem tudtam megtenni. De azt is tudtam, hogy ez lesz az utolsó lehetőségem, így elmentem.

Nem mondok semmit, csak iszom a kávé.

– Viszont nagyon sokan voltak a temetésen – folytatja. – Nem volt elég szék. Sokan jöttek el az iskolából, akiket nem is ismerek. Annyi, de annyi virág volt!

– Nagyon szép lehetett.

– Néhányan kérdezték, hogy hol vagy – mondja. – Mondtam nekik, hogy nem érzed jól magad, és hogy te inkább egyedül jönnél el.

– Nem kellett volna magyarázkodnod – felelem.

– Tudom, de néhányan folyamatosan kérdezgettek.

– Kicsodák?

– Nem számít, kicsodák – feleli Mika, egyértelműen nem akar válaszolni.

Egyetlen korty kávé maradt, mostanra minden melegségét elveszítette, ami csak erősíti a keserűségét.

Mika rám néz.

– Elmentél már hozzá?

Elidőzőm, mielőtt válaszolnék.

– Nem... még nem.

– Szeretnél elmenni? – kérdezi, és újra megfogja a kezemet. – Mehetünk most is. Együtt.

Visszahúszom a kezemet.

– Én... én... most nem tudok.

– Miért nem?

– Van más dolgom – mondom kurtán.

– Például?

Fogalmam sincs, mit mondjak. *Miért kell egyáltalán magyarázkodnom?*

Mika áthajol az asztalon, és halkán megszólal.

– Julie, nagyon jól tudom, hogy ez az egész dolog rémes volt neked is. De nem kerülheted örökké a dolgot. El kellene jönnöd, lerónod a kegyeletedet, főleg most. – Aztán még majdnem sutogva hozzáteszi. – Kérlek, *Samról* van szó...

A hangja megbicsaklik a nevénel, hallom, hogy sírás készül feltörni a torkában, de sikerül lenyomnia. A mellkasom csak még jobban fáj attól, hogy így látom őt, így lehetetlenség megszólalni.

Nem akarom elhinni, hogy felhasználja ezt ellenem, amikor nem is tudok tisztán gondolkozni. Egyben kell tartanom magam.

Összeszorítom az üres csészét.

– Már mondtam, hogy nem akarok beszélni erről – mondom újra.

– Az isten szerelmére, Julie! – torkol le. – Sam szerette volna, hogy ott legyél. Egész héten nem voltál mellette. Meg még akkor se jöttél el, amikor eltemették.

– Tudom, és sejtésem szerint mindenkinek volt ezzel kapcsolatban valami megjegyzése – felelem.

– Kit érdekel, mit mondanak mások – mondja hirtelen, a teste felemelkedik a székről. – Csak azt számít, *Samnek* mi a fontos.

– Sam *meghalt*.

Erre aztán mindketten elnémulunk.

Mika hosszan bámul rám. A tekintete megbánást, büntudat jeleit keresi rajtam, mintha arra várna, hogy visszavonom a szavaimat, de csak ennyit tudok mondani.

– Sam meghalt, Mika, és ha elmegyek hozzá, az sem fog változtatni semmin.

Hosszan nézünk egymás szemébe, mielőtt Mika elkapná a tekintetét. A hallgatásából azt a következtetést vonom le, hogy egyszerre csalódott és döbbsent. Abban a pillanatban ráébredek, hogy a körülöttünk lévő asztalok is elcsendesedtek. A pincérnőnk egy szó nélkül ment el mellettünk.

Egy perc múlva, ahogy végre folytatódik mások beszélgetése az étkezdében, összeszedem magam.

– Nem az én hibám, ugye tudod? Én megmondtam neki, hogy *ne jöjjön*, és nem hallgatott rám. Mondtam neki, hogy *maradjon ott*. Szóval, mindenkinek fel kellene hagynia azzal, hogy valamiféle bocsánatkérést vár tőlem, és hogy engem hibáztasson ...

– Én nem hibáztatlak téged semmi miatt – mondja Mika.

– Tudom, hogy te nem, de mások valószínűleg igen.

– Nem. Nem mindenki gondolkozik így, Julie, és sajnálom, de ez az egész nem rólad szól, hanem Samról. Arról, hogy nem jöttél el a temetésére. Arról, hogy az az ember, aki a legközelebb állt hozzá, aki a legjobban ismerte, nem volt ott, hogy mondjon róla pár szót. Sam többet érdemelt ennél, és ezt te is jól tudod. Ezt várta mindenki. És te nem voltál ott, *sehová* sem jöttél el.

– Igazad van. Talán tényleg én ismertem a legjobban – felelem. – És talán úgy gondolom, hogy neki nem lett volna fontos ez az egész. A szertartások, a virrasztás, az emberek az iskolából... *hagyjuk már*, Sam egyáltalán nem törődik ezzel. Ki nem állhatta volna az egészet. Talán örül is, hogy nem mentem el.

– Nagyon jól tudom, hogy nem hiszed el ezt az egészet – mondja Mika.

– Ne akard megmondani, hogy én mit hiszek és mit nem! – felelem sokkal élesebben, mint akartam volna. Majdnem visszaszívom a szavaimat, de nem teszem.

Szerencsére megjelenik a pincérünk, hogy felvegye a rendelésünket, mielőtt még jobban el tudnánk mélyedni a vitában. Mika rám néz, aztán a pincérnőre, majd vissza rám.

– Azt hiszem, mennem kell – mondja hirtelen, és összeszedi a holmiját. A pincérnő oldalra lép, amikor Mika kimászik a fülkéből. Letesz némi pénzt az asztalra, majd elfordul. – Majdnem elfelejtettem – folytatja. – Felvettem a házi feladataidat a suliban egyik nap, nem tudtam, hogy bejössz-e. – Kinyitja a táskáját. – És megjöttek az évkönyvek is. A tiéd maradt már csak, úgyhogy azt is elhoztam. Itt van. – Mindent ledob az asztalra.

– Ó, köszönöm!

– Majd később találkozunk.

Nem búcsúzóom el. Csak nézem, ahogy Mika eltűnik a bejáratú ajtón át, a csengő csilingel mögötte, ahogy magamra hagy. A pincérnő felajánlja, hogy újratölti a kávémat, de én csak a feje-

met rázom. Hirtelen nem bírok tovább ebben a hangos, zsúfolt, szirupfoltos étkezdében maradni, mert csak egyre idegesebb leszek. Ki kell szabadulnom innen.

Ennyit a délutánomról. Nem tudok mást tenni, csak odakint sétálgatok céltalanul. Próbálok nem Mikára gondolni, és arra, hogy mit kellett volna másként mondanom, már amúgy is túl késő ehhez. Ehelyett sétálgatok a városban, hagyom, hogy hasson a koffein. Legalább a reggeli fagyás felengedett. A boltok ablakai csillognak a délutáni fényben. Elhaladok mellettük, de sehová se megyek be. Van egy antik bolt, ahová azért tértünk be sokszor Sammel, hogy gondolatban berendezzük jövődőbeli lakásunkat. Megállok a kirakatánál. A poros ablakon át látszik, hogy hosszú polcokon sorakoznak a festmények, a csecsebecsék, a padlón perzsaszőnyegek, régi bútorok hevernek, és sok más minden. Ettől újabb emlék bukkan fel bennem.

Sam a kezembe nyom egy ajándékot.

– Hoztam neked valamit.

– Miért?

– Érettségi ajándéknak.

– De még nem is...

– Julie, csak nyisd ki!

Letépek a csomagolást, és a belsejében egy ezüst könyvtámaszt találok, ami kinyújtott szárnyat formáz.

– Nem kellene ebből kettőnek lennie? – kérdezem. – Hol a másik?

– Csak egyre volt pénzem egyelőre – magyarázza Sam. – De épp most kaptam fizetést, úgyhogy bemehetünk érte.

De amikor belépünk a boltba, kiderül, hogy a másik felét már elvitték.

– Ki a fene vásárol egy fél könyvtámaszt? – kérdezi Sam a kaszsa mögött álló nőtől.

Felé fordulok.

– *Te.*

Ez is közös vicc lett aztán, de már nem számít. Kidobtam ezt is a dobozban lévő többi holmival együtt.

A város tele van közös emlékekkel. Ott a lemezbolt, ahová mindig járt munka után. Egy vörös ajtó a bejárata, amit székekkel támasztottak ki. Pár ember nézelődik a lemezekkel övezett sorok között. Valaki épp az elektromos gitárja húrjait cseréli. De Sam nincs ott a pultnál a hangfalak között, hogy a zenét szabályozza. Nem is dolgozott itt, de mégis ismert mindenkit. Elsietek, mielőtt még meglátna valaki, és megpróbálna olyan beszélgetést kezdeményezni velem, amihez egyértelműen nincs hangulatom.

Nem tudom, mennyi ideig leszek még képes Ellensburgben maradni. Elegem van abból, hogy újra kell élnem mindent. Az érettségi már nincs messze, emlékeztetem magam. Csak egy pár hónap, és eltűnök innen. Még nem tudom pontosan, hová is megyek, de nem is számít, ha nem kell soha többé visszajönnöm.

Nem emlékszem, hogyan is kötöttem ki a tónál. Egyáltalán nincs a város közelében, sőt még ösvények sem vezetnek ide. Nincsenek jelzések sem, ami azt jelenti, hogy az embernek saját magának kell megtalálnia. Az elkerülni kívánt helyszínek hosszú sorából ez volt az, amire utoljára gondoltam volna, hogy ellátogatok.

Pár levél bucskázik lefelé a fákról, ahogy ledobom a cuccaimat a padra, és leülök a tóval szemben. Sam és én sokat találkoztunk itt a melegebb hónapokban. Ide menekültünk a világ elől. Ez volt a titkos helyünk, ha épp nem volt pénzünk arra, hogy kintebb menjünk a városból. Néha csak ültem itt egy jegyzetfüzettel, próbáltam írni valamit, amíg Sam odakint úszott. Ha behunyom a szemem, még mindig hallom a víz visszafogott csobo-

gását, látom a vállának csillanását a tó felszínén. De most, ahogy kinyitom a szemem, nem látok mást, csak az üveges, érintetlen felületet, és újra egyedül vagyok.

Ne gondolj Samre! Gondolj valami másra!

Az írás sokszor segít kordában tartani a gondolataimat, úgy-hogy magammal hoztam a jegyzetfüzetemet is. De hogyan írjon az ember, ha nem tud koncentrálni? Talán ha elég hosszan ücsörgök itt, valami az eszembe jut. Hozzáérintem a tollat az üres laphoz, és várom, hogy elérjenek hozzám a szavak. Az iskolában nincs idő a kreatív írásra, ezért igyekszem a saját szabadidőmben foglalkozni vele. Az órákon egyébként sem írhatja az ember azt, amit igazán szeretne. Értem én, hogy meg kell ismerni a szabályokat, mielőtt megszegnénk őket, de az írásnak örömet kellene okoznia, nem? Szerintem a tanárok ezt valahogy sokszor elfelejtik. Néha még én is. Csak reménykedni merek abban, hogy a főiskolán más élmény lesz ez az egész.

Hamarosan levelet kellene kapnom onnan is. A Reed Főiskola áll az első helyen, ide járt anya is. Mindenki azt gondolhatná, hogy ez akár segíthet is a felvételiben.

– Nem hinném, hogy olyan jó hírem van arrafelé, szóval engem ne említs meg! – figyelmeztetett anya. – Amikor már elég nagy leszel, majd elmesélem a sztorit. De mindegy is, mert Portland nagyon szép város, imádni fogod. – Az is segít, hogy csak négy órányira van innen, szóval így nem lennénk annyira messzire egymástól. Átlapoztam pár nappal ezelőtt az órákínálatukat, és tele van kreatívírási-órákkal, amiket mind elismert szerzők tartanak a világ minden tájáról. Talán ott magamra találhatnék, ráébredhetnék, miben is vagyok jó. Talán végül írok egy könyvet kreatív szakdolgozat gyanánt. De most egyértelműen túlzottan előreszaladtam. Megtudtam, hogy egy írásmintát szeretnének tőlem. Szóval, ha fel is vesznek a Reedre, akkor se biztos, hogy bejutok a kreatívíráskurzusra. Van persze pár írásom, amit átnézhetnék, de félek, egyik

sem elég jó. Valami újat kellene alkotnom. Egy jó esszé bizonyára lenyűgözné őket. De az elmúlt napok eseményei után kifejezetten nehéz megtalálni magamban a kreativitást. Képtelen vagyok kiűzni Samet a fejemből, nem számít, mennyire erőteljesen is próbálkozom vele. Nem lesz mellettem, hogy együtt nyissuk ki a levelet a fősulitól, sosem fogja megtudni, bekerültem-e.

Egy óra is eltelik, de a papír üres marad. Talán meg kellene próbálnom olvasni ehelyett, hátha némi inspirációra lelek. Az évkönyv mellettem pihen. Megpróbáltam korábban otthagyni az étkezdében, de a pincér utánam jött, és majdnem a fejemhez vágta. A borító undorító szürke-kék dizájnos lett. Már átlapoztam pár oldalt. Különórák és sportképek nagy számban sorakoznak az oldalakon, de azokat gyorsan átpörgetem. Aztán jönnek a végzősök kedvencei, az osztály bohócai és a legjobb barátok, de engem ez se érdekel. Volt pár ember a suliban, akik kampányoltak ezért. Én eléggé kínosnak találom az egészet. A következő részt a végzősök portréjainak szánták, de nem akarom végignézni ezeket sem. Ellapozok a végéig, ahol nincs más, csak üres fehér oldalak, ahová egymásnak írhatnak az emberek. Itt bukkanok rá, hogy valaki írt nekem az utolsó előtti oldalra. Először azt gondolom, Mikának lehetett csak arra ideje, hogy aláírja, mielőtt átadta volna nekem. De ahogy közelebbről megnézem a kézírást, ráébredek, hogy nem az övé. Nem, másé. Kell pár másodperc, mire felismerem. De ez nem lehet igaz.

Sam. Az ő kézírását látom, tudom. De hogyan juthatott hozzá az évkönyvhöz? Mikor volt ideje írni nekem? Képtelen vagyok felfogni a dolgot. Nem kellene elolvasnom, most nem, amikor annyira igyekszem elfelejteni őt. De nem tudok uralkodni magamon, a kezem remegni kezd.

A hangja betölti az elmémet.

Hahó!

Csak biztosra akartam menni, hogy megelőzők mindenkit, mert én akartam neked először írni. Reménykedtem benne, hogy ez elég bizonyíték lesz arra, mennyire nagyon szeretlek! Még mindig nem hiszem el. Hogyan repülhetett el ilyen gyorsan három év? Olyan, mintha tegnap ültem volna a buszon mögötted, és próbáltam volna összeszedni magam, hogy megszólítsalak. Örületes arra gondolni, hogy volt olyan időszak, amikor még nem ismertük egymást. Volt „Sam és Julie” előtt is élet, vagy inkább „Julie és Sam”? Engedem, hogy te dönts el!

Tudom, alig várod, hogy hátrahagyd ezt a helyet, de nekem hiányozni fog. Viszont értem, mire gondolsz. A te álmaid mindig túl nagyok voltak egy ilyen kicsi városhoz mérve, és ezt mindenki tudja. De nagyon örülök, hogy az utad mégis Ellensburgbe sodort egy időre, hogy találkozhasunk egymással. Talán, így kellett történnie? Én úgy érzem, hogy az életem addig nem kezdődött el, amíg nem találkoztam veled, Julie. Te vagy a legjobb dolog, ami történhetett ebben a kisvárosban. Velem. Ráébredtem, hogy nem is számít, hová is megyünk ezután, amíg együtt leszünk.

Őszintén szólva mindig féltem attól, hogy elmenjek itthonról, de most alig várom, hogy elköltözzünk és új dolgokat élhessünk meg együtt. Csak ne feledd azokat sem, amiket már közösen gyűjtöttünk itt! Főleg akkor ne, amikor eléred az álmaidat. És bármi történik, ígérd meg, hogy engem sem feledsz, oké?

Mindegy is. Szeretlek, Julie, és mindig szeretni foglak!

Örökké a tiéd:

Sam

Örökké...

Becsapom az évkönyvet, és a vízre bámulok, amíg mindez leülepszik bennem. Egy kacsacsálád tűnik fel a tó másik oldalán. Figyelem az apró köröket a vízen, és hallgatom a szellőt a fák között, miközben Sam szavainak teljes súlya rám nehezedik.

Egy hét telt el, mióta meghalt. És én a továbblépés érdekében megpróbálom őt kitörölni az életemből, mint valami rémes emléket. Miután annyi mindenben mentünk keresztül. Kidobtam a holmiját, kihagytam a temetését. Sosem búcsúzhattam el.

A halálában Sam egyetlen dolgot kért tőlem, csak annyit, hogy emlékezzünk egymásra. Erre most itt vagyok, és mindent megteszek azért, hogy elfelejtsen őt.

Kiráz a hideg, ahogy feltűnnek az első felhők az égen. A hideg reggeli szél visszatér, miközben mozdulatlanul ülök a padon, és figyelem, ahogy egyre hosszabbra nőnek az árnyak a tó felszínén, és ahogy a büntudat egyre mélyebben telepszik meg a csontjai között. Azt se tudom, mennyi idő telt el, mióta leültem. De újra a lábamra állok, és visszaindulok a városba.

A standosok már pakolnak össze, miközben áthaladok a városon; a nyomokban portékák zuhannak le, kenyereket döntök le, tyúkketrecek csörögnek. Nem érdekel, kinek ütközöm neki, ahogy átsietek az ismerős utcákon hazafelé menet. A nap állásából és a csendesedő autók zajából ítélve késő délután lehet. A kukáskocsi már valószínűleg órákkal ezelőtt járhatott erre, de sokszor változik az időpont, és késnek, és talán valahol a járda szélén mégis megtalálom majd Sam holmiját.

Ahogy befordulok a sarkon, meglátom a házunkat. Végignézek a járdán, és ráébredek, hogy eltűnt. Minden. Sam minden holmija. Majdnem elesem, ahogy ez a nehéz, süppedős érzés ledönt a lábamról, mintha víz öntötte volna el a mellkasomat, és elfelejtettem volna, hogyan is kell lélegezni.

Berohanok a házba, egyenesen a konyhába. A pult üres. Átkutatom a nappalit, hátha anya megmentett attól, hogy iszonyatos döntést hozzak, és behozta Sam holmiját. De nincs sehol semmi.

Kiveszem a telefonomat. Anya az irodában van, de a negyedik csengetésre mégis felveszi.

– Anya... hol vagy?

– Miért? Valami gond van, Julie?

Ráébredek, mennyire kapkodhatom a levegőt, de képtelen vagyok összeszedni magam.

– A doboz Sam cuccaival ma reggelről... amit kint hagytam. Behoztad?

– Julie, miről beszélsz? Persze, hogy nem hoztam be.

– Akkor nem tudod, hol van? – kérdezem elkeseredetten.

– Sajnálom, de nem tudom! – mondja. – Jól vagy? Miért ilyen a hangod?

– Minden rendben, csak... mennem kell...

Leteszem a telefont, mielőtt anya bármi mást mondhatna. A gyomrom összeszorul. Már túl késő. Minden, ami megmaradt nekem Samból, eltűnt. És hirtelen eszembe jut, hogy minden egyes ceremóniát és megemlékezést kihagytam, amit az emlékére tartottak – ezeket is elveszítettem. Még csak ki se mentem a sírjához. Úgy érzem, képtelen vagyok egyenesen állni. Fel-le járkálok az üres házban, ahogy az eddig elfojtott érzések jeges vízként árasztják el a véráramomat, és megremegtetik a tagjaimat. Mit gondolna Sam, ha tudná, hogyan bántam vele?

Ahogy gondolatban végigzongorázom az elmúlt napokat, megértek valamit, amit eddig nem sikerült. Minden felhalmozott dühöm csak arra volt jó, hogy elrejtsem mögé a bűntudatomat.

Nem Sam hagyott engem magamra azon az éjjelen. Én voltam az, aki elhagytam őt. Abban a másodpercben, ahogy ráébredek erre, már odakint vagyok, és rohanok.

Az eget elborították a felhők, amíg odabent voltam, árnyakat festettek a szomszédos házakra. Ellensburg nem a legkisebb helység Washington állam közepén, de csak egyetlen főút van, ami végigfut az egész városon, és ha azt követed, akkor mindent megnéztél errefelé. Pár tömb, és eléred az egyetemet, de arrafelé van egy jelöletlen ösvény is, ami átvág a teljes északi részen. Ezt követem a domb irányába, de egyre csak gyűlnek a felhők, és hamarosan megérzem a bőrömon az esőt.

Körülbelül egy óra séta a Memorial Park, a temető a kertvárostól, de ez az ösvény a harmadára csökkenti. És mivel folyamatosan rohantam, mióta elhagytam a házat, mintha egy pillanat alatt odaérnék.

Továbbra is szítál, az eső mintha köddé vált volna, így alig látok magam elé. A ruháim félig eláztak futás közben, de nem annyira, hogy érdekeljen, amint elérek a Memorial Park bejáratához.

Samet valahová ide temették. Látnom kell legalább egyszer, lerónom a kegyeletemet, és elmondanom neki, hogy nagyon sajnálom, hogy nem jöttem előbb, és micsoda iszonyatos ember vagyok. Tudnia kell, hogy nem felejtettem el.

A kép úgy vetítődik a fejembe, mint egy film. Látom magam előtt, ahogy ül a sírkövén a farmerkabátjában, és rám vár egész héten. Ezernyi beszélgetést zongorázok végig a fejemben, ahogy azon mélázom, mit is kellene mondanom neki, hogyan magyarázhatnám el a késlekedésemet. De pár méternyire a főbejárattól megdermedek.

A kapu felett lógó lámpa nem világít az esőben.

Mi a fenét csinálok itt? A temetőnek otthon adó domb, a Memorial Hill, egy négyszáz holdnál is nagyobb földterület. Ahogy felnézek, ezernyi sírt látok magam előtt mérföldnyi távolságba nyúlva. Fogalmam sincs, mennyi időbe telne megtalálni őt, és hol is kezdiem egyáltalán. A lábam megdermed a nedves

betonon. Nem mehetek be, képtelen vagyok rá. Sam nincs itt. Nincs semmi látnivaló egy újonnan felhántolt területen, ahol lennie kellene. Nem akarom, hogy ez legyen róla az utolsó kép az elmémben. Nem akarom ezt az emléket. Nem akarok arra gondolni, hogy mostantól kezdve egy egész örökkévalóságon át ott kell feküdnie a dombon eltemetve.

Mielőtt még ráébrednék, mit teszek, elfordulok a kaputól, és majdnem elcsúszom, ahogy futásnak eredek.

Az esti ködszítálás esőbe vált, ahogy a temető téglafala elhalványodik mögöttem. Fogalmam sincs, hová tartok most. Olyan messzire akarok jutni, amennyire emberileg lehetséges. Az ég leszakad, amint beérek a fák közé. Egészen addig rohanok, amíg a házak sora és az utak is a semmibe vesznek.

Az eső fellágyította a talajt, megtöltötte pocsolóákkal. Rohadás közben elképzelem, hogy egy alternatív világba lépek be, ahol még mindig minden rendben van, és azt kívánom, bár visszamehetnék az időben, és megváltoztathatnék mindent. De nem számít mennyire erőteljesen próbálkozom, nem tudom pusztá akaraterővel meghajlítani a teret és az időt, hogy felszánthassam a szövedékét, ami most teljes mértékben szétfeszít.

Hirtelen beleakad valamibe a lábam, és elterülök a földön. A testem mindenhol sajog, mielőtt teljes mértékben megdermed, és már nem érzek semmit. Próbálok felállni, de úgy tűnik, mintha képtelen lennék megmozdítani egyetlen porcikámat is. Így nem is próbálkozom tovább; csak fekszem ott a kövek és a levelek között, miközben az eső továbbra is kitartóan zuhog.

Hiányzik Sam. Hiányzik a hangja. Hiányzik a tudat, hogy mindig felveszi a telefont, ha hívom. Most azt sem tudom, hol vagyok, és kivel beszélhetnék. Egyértelműen nem ez életem legjobb pillanata. És holnap azt is megbánom, hogy egyáltalán engedtem magam idáig süllyedni. De most annyira elkeseredett és magányos vagyok, hogy kiveszem a telefonomat, és bekapcsolom.

lom. A fény egy pillanatra elvakít. Elfelejtettem, hogy mindent letöröltem reggel – minden fényképet, üzenetet, applikációt, így semmi sincs itt. Végignézek a telefonkönyvön, elgondolkozom, kit hívhatnék fel, de nincs sok lehetőség. Amikor ráébredek, hogy Sam neve sincs itt, eszembe jut, hogy azt is kitöröltem. Abban sem vagyok biztos, hogy emlékszem a számára. Nem is tudom, mi a fenét csinálok, amikor mégis beütöm a számokat, abban reménykedve, hátha meghallhatom még egyszer a hangpostáját. Talán hagyhatnék neki üzenetet, hogy valahol elmondhassam, mennyire sajnálom.

A csengés megrémít. Furcsa ezt hallgatni az erdő ürességében. Behunyom a szemem, remegek a hidegben. A telefon sokáig csöng ki, lassan kiszorítja a gondolataimat, és már-már azt hiszem, hogy örökké fog tartani, de aztán hirtelen elhal.

Valaki felveszi a telefont.

Hosszú csend következik, majd egy hang hallatszik a vonal túlsó végén.

– *Julie...*

Eső csepeg a fülemnél, és hirtelen a saját szívverésemet is tisztán hallok. Felfelé fordítom a tekintetemet, és csak hallgatózom.

– *...ott vagy?*

A hang. Halovány, rekedtes, mint az óceán moraja egy kagylóban. De ismerem. Ezerszer hallottam már, annyira ismerős, mint a saját hangom. Ez a hang. De az nem lehet.

Sam...